

Vězeňská služba České republiky
Generální ředitelství Praha

Soudní č. 1672/1a, pošt. příhrádka 3, 140 67 Praha 4, tel.: 244 024 111, fax: 244 024 809, ISDS: b86abcb

Č. j.: VS-100166-3/ČJ-2018-800040-INFZ

V Praze dne 23. listopadu 2018

Počet výtisků: 2

Výtisk č.:

Počet listů: 4 (oboustranně)

žadatel

Doporučeně

ROZHODNUTÍ
o odmítnutí části žádosti o poskytnutí informace

Ředitel odboru správního Generálního ředitelství Vězeňské služby České republiky, správní orgán prvního stupně příslušný ve smyslu ustanovení § 4 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční strážní České republiky a podle organizačního předpisu k řízení a rozhodování ve věci žádostí doručených povinnému subjektu vymezenému v ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů („povinný subjekt“), správnímu úřadu Vězeňská služba České republiky, po skutkovém a právním posouzení žádosti o poskytnutí informace, jak ji podal, nar. („žadatel“) a obsahující soubor celkem 9 otázek, týkajících se: „1. údajů ohledně početních stavů příslušníků a zaměstnanců Vězeňská služba České republiky“ a za „2. problematiky počtu těchto osob, které jsou postiženy exekucí nebo u kterých byl schválen tzv. osobní bankrot dle insolvenčního zákona“, rozhodl takto:

Žádost o poskytnutí informace
v části okruh 2. písm. d) až písm. i) se odmítá,

podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů („zákon o svobodném přístupu k informacím“), a za aplikace právní úpravy v ustanovení 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 61/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění zákona č. 81/2005 Sb., zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, a ve spojení s čl. 9 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení Směrnice 95/46/ES (Obecné nařízení o ochraně osobních údajů - *General Data Protection Regulation*, neboli GDPR).

Odůvodnění

Povinný subjekt ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím bezpečnostní sbor, správní úřad a účetní jednotka Vězeňská služba České republiky (IČ 00212423) obdržel prostřednictvím elektronické adresy podatelny dne 13. listopadu 2018 písemnou žádost o poskytnutí informace. Byla zaevidována pod čj. VS-100166-1/ČJ-2018-800040-INFZ a obsahovala dva okruhy - okruh 1., písm. a) až c) a v něm požadavek na údaje o početních stavech příslušníků a zaměstnanců Vězeňské služby České republiky a okruh 2., písm. d) až i), kdy povinný subjekt Vězeňská služba České republiky měl zodpovědět dotazy k počtům příslušníků a zaměstnanců v pracovněprávním vztahu podle zákoníku práce, které jsou postiženy exekucí nebo u kterých byl schválen tzv. osobní bankrot podle insolvenčního zákona.

Žadateli bylo písemností čj. VS-100166-2/ČJ-2018-800040-INFZ sděleno, že řízení o žádosti (okruh 1. a okruh 2.) bude vedeno odděleně, samostatně.

K okruhu 1. bylo žadateli zároveň sděleno, že žádaná data jsou publikována ve Výročních zprávách Vězeňské služby České republiky; na <https://www.vscr.cz/informacni-servis/uredni-deska/>. Obdobně jsou žádaná data součástí publikace Statistická ročenka Vězeňské služby České republiky (kapitola „Personál Vězeňské služby České republiky“), veřejnosti jinak volně přístupné na <https://www.vscr.cz/informacni-servis/statistiky/>.

Pokud jde o řízení k požadavkům žadatele vymezeným jako okruh 2., písm. d) až i) žádosti, Vězeňská služba České republiky konstatuje následující:

I.

Ohledně požadavku na poskytnutí údajů, z nichž by byly patrné počty exekucí či schválených oddlužení (tzv. osobní bankrot), má povinný subjekt za vhodné opětovně předeslat, že podle čl. 17 odst. 1 až 5 Listiny základních práv a svobod („Listina“), svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny, přičemž každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem. Současně však také platí, že právo na informace lze omezit zákonem, půjde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, pro bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, pro ochranu veřejného zdraví a mravnosti.

Lze v této souvislosti i doplnit, že Ústavní soud nejednou judikoval, že právo na informace není právem absolutním a nelze je mít ani za právo bezbřehé. Nelze je chápat ani „jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti“ (usnesení Ústavní soud ze dne 18. prosince 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02).

Vhodno též připojit, že od původního úzkého pojetí práva na soukromí, které bylo vyjádřeno souslovím „být ponechán sám“ a resumé, že se jedná o sféru, kam nikdo nesmí zasahovat bez souhlasu toho, v jehož prospěch je právo dáno, dospělo pojmání práva na soukromí k rozsáhlé a sofistikované judikatuře i jurisprudenci, kterou je možné shrnout následujícím způsobem: jde o dynamickou kategorii, která může být obohacována o další složky, vzhledem k prostředí a společnosti, v níž člověk žije.

Z nastíněného úvodu poté plyne kolize práva na svobodný přístup k informacím (čl. 17 Listiny) a práva na ochranu soukromí (čl. 10 Listiny). Tudíž povinný subjekt musel, nezbytně, vzít taktéž v úvahu, že pro případ konkurence základních práv se obecně uplatňuje, a Ústavní soud vícekrát

judikoval, že je na správních orgánech (na povinných subjektech), aby s přihlédnutím ke všem okolnostem pečlivě zvážily, zda není jednomu základnímu právu dávána neoprávněně přednost před druhým, načež musí být také šetřeno smyslu a podstaty základních práv (čl. 4 odst. 4 Listiny), přičemž má být vše váženo na základě principu proporcionality (Bartoň, M.: *Svoboda projevu: principy, garance, meze*. Leges, Praha 2010, str. 239). A jak plyne ze soudní praxe Nejvyššího správního soudu a judikatury Ústavního soudu (např. Nález Ústavního soudu IV. ÚS 1378/16 ze dne 17. října 2017 nebo Nález Ústavního soudu IV. ÚS 1200/16 ze dne 3. dubna 2018), bývá v některých případech dávána přednost právu na informace, a jindy naopak ochráně soukromí.

II.

Povinný subjekt dále konstatuje, že informace o příjmech a majetku konkrétních fyzických osob jsou nepochybně chráněny čl. 10 Listiny jako údaje k osobě (ochrana jména) a jejímu soukromí. Povinný subjekt při posuzování žádosti považoval za žádoucí provést i ozřejnění některých pojmů, relevantních, resp. rozhodných pro řízení o předmětné žádosti.

Z hlediska směřování dotazu považoval za vhodné zabývat se především otázkou přístupu k žadatelem požadovaným údajům. Zde platí, že se řídí odlišnou právní úpravou, neb se jedná o rozdílné právní instituty.

Ve vztahu k problematice insolvence je právní úprava provedena v zákoně č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), který nabyl účinnosti 1. ledna 2008. Pokud jde o tzv. osobní bankrot (oddlužení), jde o způsob řešení úpadku, kdy jsou dlužníkovy dluhy sjednoceny, zajištění věřitelé jsou uspokojeni zcela, nezajištění do jimi schválené výše a zbytek dluhů může být dlužníkovi odpuštěn. Tento institut, podrobněji právně upravený v insolvenčním zákoně, preferuje sociální účel před ekonomickým, má umožnit dlužníkovi „nový start“ a motivovat ho k aktivnímu zapojení do umořování dluhu vůči věřiteli. Návrh na povolení oddlužení podává vždy pouze dlužník sám současně s insolvenčním návrhem. Návrh na povolení oddlužení tedy nemůže za dlužníka podat nikdo jiný.

Exekuční řízení je upraveno zákonem č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád), a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Před vlastním bližším posouzením a závěrem, z něhož bude bez pochybností zřejmé, na jakou stranu a z jakých právních důvodů se v daném případě kolize ústavních práv povinný subjekt přiklonil, usoudil tento taktéž, že *a priori* se ohledně merita žádosti o poskytnutí informace, bude muset vypořádat s tím, zda, kdy a případně za jakých podmínek, anebo jestli vůbec, je zaměstnavatel Česká republika, organizační složka státu Vězeňská služba České republiky, oprávněn získávat, shromažďovat resp. zpracovávat údaje o majetkových poměrech svých zaměstnanců; pokud ano, za jakých podmínek s těmito informacemi smí nakládat.

Jinak řečeno, má-li jako povinný subjekt dostát povinnosti poskytovat informace (uspokojit právo žadatele na přístup k informacím), musí být nepochybná existence zákonného účelu pro shromažďování a zpracovávání informací, týkajících se majetkových poměrů jednotlivých zaměstnanců.

Co se rozumí pojmem „majetkové poměry“ je zřejmé z rozsudku Nejvyššího správního soudu (čj. 5 As 31/2007 - 79), podle něhož „*právní pojem majetkové poměry sice není legislativně definován, je jím však nutno rozumět informace o veškerém vlastnictví fyzických a právnických osob, včetně vlastnictví financí*“.

Nejvyšší správní soud dále konstatoval: „*Majetkové poměry fyzických a právnických osob tvoří zejména jejich příjmy, které mohou být peněžité, ale i naturální, vlastnictví bytů, nebytových prostor a jiných nemovitých věcí, peněžních prostředků, pohledávek, majetkových práv apod. Za majetkové poměry fyzických a právnických osob lze za daných okolností považovat nejen aktiva, nýbrž i jejich pasiva a je bez významu, zda jsou tyto závazky vůči soukromoprávním subjektům či vůči státu.*“.

Pokud půjde o informace týkající se „majetkových poměrů“, zaměstnavatel je získávat, shromažďovat, zpracovávat a uchovávat nesmí. Vyplývá to z ustanovení § 316 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů. Podle tohoto ustanovení je zaměstnavateli zakázáno vyžadovat od zaměstnance informace osobní povahy, jejichž okruhy jsou v právní úpravě taxativně vymezeny.

Citace: „*(4) Zaměstnavatel nesmí vyžadovat od zaměstnance informace, které bezprostředně nesouvisí s výkonem práce a se základním pracovněprávním vztahem uvedeným v § 3. Nesmí vyžadovat informace zejména o a) těhotenství, b) rodinných a majetkových poměrech, c) sexuální orientaci, d) původu, e) členství v odborové organizaci, f) členství v politických stranách nebo hnutích, g) příslušnosti k církvi nebo náboženské společnosti, h) trestněprávní bezúhonnosti; to, s výjimkou písmen c), d), e), f) a g), neplatí, jestliže je pro to dán věcný důvod spočívající v povaze práce, která má být vykonávána, a je-li tento požadavek přiměřený, nebo v případech, kdy to stanoví tento zákon nebo zvláštní právní předpis. Tyto informace nesmí zaměstnavatel získávat ani prostřednictvím třetích osob.*“.

Obdobně možno hodnotit stav i ve vztahu k příslušníkům Vězeňské služby České republiky, vykonávajícím službu na základě zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů.

Ochranu osobnostních práv zaručuje příslušníkům ustanovení § 77, které vyjadřuje vztah k antidiskriminační právní úpravě a obsahem realizuje práva podle Listiny a mezinárodních závazků České republiky.

III.

Pokud jde o ochranu osobnostních práv, není možné stranou ponechat ani právní úpravu ochrany osobních údajů.

Dle právní úpravy v ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, „*informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu*“. A dlužno dodat, že pod slovy „*právní předpisy, upravující jejich ochranu*“ je nutné vnímat současnou právní úpravu ochrany osobních údajů. Akceptovat zcela nový právní stav, kdy s účinností od 25. května 2018 je součástí českého právního řádu Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení Směrnice 95/46/ES (Obecné nařízení o ochraně osobních údajů nebo *General Data Protection Regulation*, neboli GDPR).

GDPR se vztahuje na veškeré správce a zpracovatele osobních údajů (orgány veřejné a státní správy, jimi zřizované organizace, ovládané obchodní společnosti, školy, výzkumné instituce a další). A z hlediska aplikačního je přitom podstatné, že právní akt ve formě nařízení má aplikační přednost před národní právní úpravou členských států. Zásada vychází z výkladu Soudního dvora Evropské unie a v České republice též z norem ústavního práva.

V praxi zásada znamená, že pokud je ustanovení vnitrostátního práva v rozporu s GDPR, aplikuje se přednostně GDPR. Nadto, členské státy Evropské unie nesmí svou vlastní právní úpravou od Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení Směrnice 95/46/ES odchýlit.

Zároveň nelze v oblasti, co je upravena GDPR, vytvářet dodatečnou právní úpravu například tím, že by členský stát Evropské unie zavedl přísnější podmínky pro ochranu osobních údajů, než jsou v Nařízení (pokud to Nařízení v konkrétním případě výslovně nedovoluje).

Souhrnně vyjádřeno, v současné době oblast ochrany osobních údajů již obecně nereguluje zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, neboť byl nahrazen shora jmenovaným Obecným nařízením (GDPR), a spolu s ním by měla být oblast ochrany osobních údajů regulována novým zákonem o zpracování osobních údajů a spolu s ním ještě tzv. doprovodným zákonem.

To značí, že zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jako obecný právní předpis ochrany osobních údajů byl od 25. května 2018 nahrazen GDPR a v budoucnu (po dokončení legislativního procesu) bude nahrazen tzv. adaptačním zákonem (<https://www.uoou.cz/pravni-predpisy/ds-1257/p1=1257>), jímž se rozumí teprve Poslaneckou Sněmovnou projednávaný zákon o zpracování osobních údajů.

K základním principům GDPR náleží pravidlo, že *„při zpracování osobních údajů správce a zpracovatel dbá, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a dbá na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů“*.

Ve smyslu čl. 9 GDPR se *„zakazuje zpracování osobních údajů, které vypovídají o rasovém či etnickém původu, politických názorech, náboženském vyznání či filozofickém přesvědčení nebo členství v odborech, a zpracování genetických údajů, biometrických údajů za účelem jedinečné identifikace fyzické osoby a údajů o zdravotním stavu či o sexuálním životě nebo sexuální orientaci fyzické osoby.“*

Dále platí, že znění odst. 1 se nepoužije, půjde-li o některý z případů uvedených v odst. 2 písm. a) až písm. j), což znamená třeba případy, kdy *„b) zpracování je nezbytné pro účely plnění povinností a výkon zvláštních práv správce nebo subjektu údajů v oblasti pracovního práva a práva v oblasti sociálního zabezpečení a sociální ochrany, pokud je povoleno právem Unie nebo členského státu nebo kolektivní dohodou podle práva členského státu, v němž se stanoví vhodné záruky týkající se základních práv a zájmů subjektu údajů; c) zpracování je nutné pro ochranu životně důležitých zájmů subjektu údajů nebo jiné fyzické osoby v případě, že subjekt údajů není fyzicky nebo právně způsobilý udělit souhlas; h) zpracování je nezbytné pro účely preventivního nebo pracovního lékařství, pro posouzení pracovní schopnosti zaměstnance, lékařské diagnostiky, poskytování zdravotní nebo sociální péče či léčby nebo řízení systémů a služeb zdravotní nebo sociální péče na základě práva Unie nebo členského státu nebo podle smlouvy se zdravotnickým pracovníkem a při splnění podmínek a záruk uvedených v odstavci 4.“*

Náleží se k vyjádřenému doplnit, že žádná z výjimek nesměruje k legitimnímu opodstatnění poskytnutí informace ohledně požadavku okruh 2., písm. d) až i), kdy Vězeňská služba České republiky by měla poskytnout údaje a informace ke stavům příslušníků a zaměstnanců v pracovněprávním vztahu podle zákoníku práce, které jsou postiženy exekucí nebo u kterých byl schválen tzv. osobní bankrot podle insolvenčního zákona.

A jak již bylo vzpomenuto, problematika insolvence je právně upravena zákonem č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), který nabyt účinnosti dne 1. ledna 2008. Tímto zákonem byl (§ 419 insolvenčního zákona) zřízen též insolvenční rejstřík, jehož správcem je Ministerstvo spravedlnosti České republiky. Jde o veřejně přístupný informační systém veřejné správy, který obsahuje seznam dlužníků, insolvenčních správců, jakož i soudní (insolvenční) spisy, včetně informací a listin. Vedle informační funkce slouží insolvenční rejstřík také při vyrozumívání konkrétních osob, to znamená při doručování písemností. Je potřeba rovněž zdůraznit, že i v rámci postupu podle insolvenčního zákona a v souvisejících, zákonem přímo neupravených otázkách, je nezbytné respektovat pravidla pro zpracování osobních údajů a pro jejich ochranu, podle zákona o ochraně osobních údajů.

Exekuční řízení je upraveno zákonem č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád), a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů. S účinností od 1. ledna 2013 byla zákonem č. 396/2012 Sb. provedena novela exekučního řádu, jakož i občanského soudního řádu, která tím do „exekučního života“ přinesla řadu podstatných změn. Novela mimo jiné zrušila soudní řízení o nařízení exekuce a nahradila je registrací exekuce u soudu. Podle ustanovení § 125 exekučního řádu Centrální evidenci exekucí vede Exekutorská komora České republiky („Komora“), v níž se zejména evidují, po uplynutí lhůty podle ustanovení § 46 odst. 6 exekučního řádu, vyrozumění o zahájení exekuce, pravomocná usnesení o zastavení a odkladu exekuce, dražební vyhlášky vydané podle ustanovení § 336b odst. 2 a § 338o odst. 2 občanského soudního řádu a další údaje. Centrální evidence exekucí je veřejný seznam, který je veden, provozován a spravován Komorou, která taktéž zveřejňuje údaje z centrální evidence exekucí způsobem umožňujícím dálkový přístup.

Umožňuje se tím zejména zjišťovat indikativní informace o konkrétních exekučních řízeních, zjišťovat, zda byla na konkrétní subjekt nařízena exekuce dle exekučního řádu, který soudní exekutor byl pověřen provedením exekuce, o jakou vymáhanou povinnost se jedná, kdy byla exekuce nařízena, zda byla pravomocně odložena či zastavena atd.

Podle názoru povinného subjektu je tak v dostatečné míře a rozsahu zajištěno právo veřejnosti na informace o osobách v insolvenční nebo v exekuci způsobem, kdy zvláštní zákon náležitě upravuje jejich poskytování včetně řešení vztahu těchto zákonů k ochraně osobních údajů.

Na druhé straně, na základě shora uvedeného, lze tak učinit dílčí, avšak jednoznačný závěr, že pokud se jedná o informace o insolvenčním řízení nebo exekučním řízení, aktivní činnost zaměstnavatele ke zjištění údajů o majetkových poměrech zaměstnance v pracovněprávním vztahu je vyloučena. Opačný postup by nebyl legitimní; byl by protiprávní.

Povinný subjekt má v této souvislosti za to, že pokud by zaměstnavatel zaměstnance takovým nezákonným způsobem prověřoval a údaje o majetkových poměrech vyhledával a získával, dopouštěl by se vůči zaměstnanci porušení práv zakotvených v čl. 10 Listiny a porušoval by povinnosti, závazky z práva Evropské unie či mezinárodních úmluv, které Česká republika přijala.

IV.

Rozhodnutím o odmítnutí části žádosti o poskytnutí informace, okruh 2. písm. d) až i), povinný subjekt vycházel nejen z Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení Směrnice 95/46/ES, ale rovněž i z „Komentáře k Nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně

fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES“ (Obecné nařízení o ochraně osobních údajů; autoři Mgr. Michal Nulíček, LL.M., JUDr. Josef Donát, LL.M., Mgr. František Nonnemann, Mgr. Bohuslav Lichnovský a Mgr. et Mgr. Ing. Jan Tomíšek.

Vězeňská služba České republiky tím má výrok, jímž byla žadateli odepřena část požadované informace, předložené argumenty a odůvodnění, vyplývající z jak z právní úpravy v § 316 zákoníku práce, tak s ním souladného smyslu a účelu od 25. května 2018 přímo aplikovatelné právní úpravy v Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a volném pohybu těchto údajů a o zrušení Směrnice 95/46/ES, za přesvědčivý, srozumitelný i přezkoumatelný. A je přesvědčena o věcné a právní správnosti zamítavého rozhodnutí.

Rozhodování správního orgánu bylo provedeno dle práva účinného v době řízení, což vyplývá z povahy správního procesu. Takový postup je brán jako samozřejmý a je zavedený v historii správního řízení (srov. již rozhodnutí Nejvyššího správního soudu Československé republiky ze dne 20. října 1926, sp. zn. 8179/25, Boh. A. č. 5975/26, citované v rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 10 As 250/2015 - 92 ze dne 6. května 2016: „*Mát' opravný prostředek takový devoluční účinek, věc přenáší se jím ve svém celku na vyšší stolicí samosprávnou a uvádí se jím v činnost její kompetence, rozhodovati o věci v mezích rekursního petitu tak, jakoby rozhodovala v instanci prvé. Musí proto posuzovati vyšší stolice samosprávná spornou otázku podle onoho právního stavu, který tu je v době jejího rozhodování a jsou ovšem pro posouzení to směrodatny ony skutečnosti, které tu byly v době, kdy byl onen konstitutivní právní akt v poslední stolici správní vydán.*“).

Pro úplnost povinný subjekt považuje za vhodné doplnit, že získávání, potažmo obstarávání si údajů o majetkových poměrech příslušníků a zaměstnanců není vyloučeno absolutně. Přísluší však Národnímu bezpečnostnímu úřadu, podle právní úpravy provedené v zákoně č. 412/2005 Sb., o utajovaných informacích a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů, kdy přezkum a hodnocení majetkových poměrů určité osoby, včetně vedoucího příslušníka nebo vedoucího zaměstnance Vězeňské služby České republiky (osoby jejího managementu) je podmínkou bezpečnostní spolehlivosti.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze, na základě znění ustanovení § 16 zákona o svobodném přístupu k informacím, ve lhůtě do 15 dnů ode dne jeho doručení prostřednictvím povinného subjektu Vězeňská služba České republiky jako orgánu prvního stupně, podat odvolání k nadřízenému orgánu - Ministerstvu spravedlnosti České republiky.

Jaroslav Bauer
ředitel odboru správního
Generální ředitelství Vězeňské služby České republiky
v z. Mgr. Alice Hladíková

Za správnost: JUDr. Miroslav Bělecký